

[Krogh.]

Til sidst vil jeg fremsætte nogle enkelte bemærkninger om tilskudsbestemmelserne. Jeg skal ikke her i det principielle oplæg gå i enkeltheder, idet jeg regner med at kunne drøfte disse i det kommende udvalg, men jeg vil gerne fremføre, at lovforslaget efter vore synspunkter ikke har taget tilstrækkeligt hensyn til de forslag, som spareudvalget af 1952 har stillet. På tre områder har spareudvalget stillet forslag, som administrationsudvalget og den højtærede minister har set så temmelig bort fra, men som vi ønsker at få ført ind i billedet med noget stærkere linjer, end forslaget angiver. De tre områder er for det første de gældende tilskudsregler for opdragelseshjemmene, for det andet tilskudsordningen for forebyggende forsorg og for det tredje en videre udvikling af de mere primitive og derfor mindre bekostelige former for forebyggende institutioner, herunder også legestuer og legesteder.

I håb om, at det under det videre arbejde i det høje ting med det foreliggende lovforslag må lykkes os at finde frem til sådanne ændringer, at der kan skabes tilslutning på bred basis til den nye lovgivning, vil jeg gerne tilsiige mit partis tilslutning til en saglig forhandling om og en saglig behandling af det foreliggende lovforslag.

Gottschalek-Hansen: Der er næppe noget område inden for den sociale lovgivning, der er mere ømtåligt, og som i højere grad stiller krav til forståelse og medmenneskelig indleven end loven om børneforsorg, derunder ganske særligt bestemmelserne om børneværnsudvalgene og deres bemyndigelse og administration. Det er nu engang en meget alvorlig sag, når et barn ved en administrativ beslutning fjernes fra sit hjem, og der skal efter min mening være endog meget stærke bevæggrunde, før man bør træffe en sådan beslutning.

Selv om der rundt om i vort land findes en lang række fortrinlige børnehjem og

børneinstitutioner, hvor der gives børnene en både kærlig og god pleje, er forholdet dog det, at en opvækst i barndomshjemmet hos forældrene og eventuelt med søskende er og bliver det bedste. Det er derfor med tilfredshed, jeg konstaterer, at det foreliggende lovforslag med de ændringer, som søges gennemført, tilstræber at give børneværnsudvalgene bedre mulighed for at bevare børnene i deres naturlige miljø.

Selv om der selvfølgelig bliver tale om en ekstra udgift, når børneværnsudvalgene i visse tilfælde skal søge bistand til psykiatrisk, psykologisk eller pædagogisk undersøgelse af børnene, tror jeg dog, at disse penge er givet godt ud. Ud fra den betragtning, at det er bedre at forebygge end at helbrede, ser jeg med den største sympati på de forbedringer, som lovforslaget i så henseende tilsigter, og hvis man ville — hvad der ikke skal være det afgørende — lægge en økonomisk betragtning til grund, er jeg også overbevist om, at det i betragtning af de beløb, det koster os at anbringe børn uden for hjemmet, også økonomisk vil være forsvarligt at ofre noget mere i håb om, tro på og tillid til, at de kan blive i deres hjem.

Men desværre findes der tilfælde og situationer, hvor børnene må væk fra hjemmet, hvad enten det skyldes, at de er så vanskelige problembørn, at de simpelt hen ikke kan være hjemme, eller det skyldes hjemmets komplette mangel på egnethed til at opdrage børnene. I sådanne tilfælde er det, børneværnsudvalgene må gribe ind og administrativ fjernelse fra hjemmet finde sted, og da er det, spørgsmålet melder sig, om denne fjernelse af børn foretaget af børneværnsudvalgene kommer ind under grundlovens § 71, stk. 6, der som nævnt af de foregående talere omhandler administrativ frihedsberøvelse, og i bekræftende fald, hvilken domsmyndighed en eventuel klagesag bør indankes for.

Ministeren har i sin ophøjede visdom været så genial på salomonisk vis at imødekomme begge de to grupper inden for